

væsentlige områder sin rod i private forsikringsorganer, og meget værdifulde fremskridt er i tidens løb nået inden for disse rammer. Gennem direkte og indirekte tilskudsordninger, offentlig regulering og i realiteten obligatorisk medlemskab og ved, at det offentlige ofte må træde til for at supplere mulighederne for hjælp fra de særlige kasser m. v., har nogle af disse ordninger i årenes løb mistet deres karakter af egentligt private forsikringsordninger og er blevet led i et almindeligt offentligt trykkesystem. Organisatorisk, administrativt og finansielt opretholdes imidlertid fortsat skarpe delinger efter trangsårsager, som i det moderne samfund ofte synes at savne tilstrækkelig grundelse.

I vid udstrækning er udformningen af vort sociale trykkesystem således ikke fulgt med de forløbne års ændringer i dets indhold eller i de ydre vilkår i vort samfund. Opsplitningen har ydermere i de senere år vist sig i ikke ringe grad at have selvforstærkende karakter, fordi den har medført en tendens til, at løsningen af de nye opgaver, som udviklingen stillede os over for, er blevet henlagt til nye og omfattende administrationsorganer. Den vanskeliggør endvidere en geografisk decentralisering og henlæggelse af beføjelser til lokale organer. Det må tillige formodes, at den finansielle opsplitning i mange tilfælde har hæmmet udnyttelsen af muligheder for forebyggende og revaliderende foranstaltninger.

Forskelle i en række sociale ydelsers højde, deres beregningsmåde, karensbestemmelser eller formen for deres finansiering, som ofte alene er begrundet i en historisk udvikling, medfører ikke blot uforholdsmæssig omstændelig og bekostelig administration og forretningsgang, men tillige, at mennesker, som i alt væsentligt befinder sig i samme trangsituation, stilles vidt forskelligt som følge af mere eller mindre tilfældige forskelle i årsager til trangen.

Forslagsstillerne ønsker at fremhæve, at manglende indre sammenhæng i det sociale trykkesystem ikke blot kan føre til større administrationsomkostninger end nødvendigt, men tillige til en ringere løsning af de sociale opgaver end ellers muligt. U hensigtsmæssig opbygning er en ulempe for dem, som i det daglige — i kommunalbestyrelser, i sociale organer o. s. v. — skal arbejde med de sociale problemer. Men det rammer også de mennesker, som af den ene eller den anden årsag får behov for social bistand, og det gør det vanskeligere eller umuligt for befolkningen at overse, hvad der i givet fald på forhånd er sikret den enkelte gennem det offentlige, og hvad den enkelte derudover eventuelt kan sikre sig selv og sin familie.

Det foreslåede arbejdsgrundlag for kommissionen tager udgangspunkt i ønsket om den bedst mulige tilrettelæggelse af det offentliges indsats på den forebyggende, den behandlende og den revaliderende socialpolitikens områder og peger i denne forbindelse på en amtsvis eller regional opbygning med sygehushvæsen og amtsarbejdsanvisning som centrale organer. Inden for disse rammer bør også den viden kunne nyttiggøres, som i de senere år er blevet samlet i de statslige revalideringscentre, ligesom de revaliderende funktioner, som i dag udføres af andre offentlige institutioner, vil kunne indpasses i denne opbygning. Ud fra denne amtsvise opbygning bør undersøges mulighederne for, at varetagelsen af lokale revaliderings- og underholdssikringsopgaver kan sammenfattes i kommunale administrationskontorer.

I forbindelse hermed finder forslagsstillerne, at en tilpasning af de almindelige grunddydelser til et fælles trykkesniveau på tværs af de forskellige årsager til den svigtende erhvervsevne frembyder muligheder både for at gøre denne del af det sociale sikringsystem bedre egnet som det sikkerhedsnet, der tilsigtes, og for betydelige administrative forklinger.

Et sådant fælles trykkesniveau, i fornødent omfang tilpasset den enkeltes særlige forpligtelser og trangsituation, må endvidere kunne udformes på en sådan måde, at det udgør et rimeligt og hensigtsmæssigt udgangspunkt for,

at den enkelte borger eller gruppe af borgere på forhånd gennem opsparing, forsikringer, arbejdsaftaler o. s. v. kan supplere den offentligt ydede grundsikring ud fra de pågældendes egne ønsker og behov,

at det offentlige i særlige tilfælde kan yde supplerende bistand, f. eks. hvor den enkelte på grund af invaliditet ikke har haft mulighed for på forhånd at sikre sig ud over den offentlige grunddydelse, og

at supplerende ydelser fra f. eks. lovpligtige forsikringer m. v. kan sikre tilskadekomne ved ulykker, hvor ansvars- og erstatningssynspunkter er udslaggivende, et økonomisk grundlag for tilværelsen, som i højere grad svarer til det, som ulykken hindrer den pågældende i at opretholde.

Forslagsstillerne tillægger det desuden betydning, at en reform efter de skitserede hovedretningslinjer vil kunne øge mulighederne for, at væsentlige dele af den sociale administration kan lægges ud til lokale myndigheder.